

РЕШЕНИЕ

№ 2211

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в публично заседание на 20.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **2446** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 405 от КТ.

Образувано е по жалба на [фирма], срещу принудителна административна мярка по чл. 404, ал.1 от КТ, наложена от контролните органи на инспекцията по труда – задължително предписание, обективизирано в т. 1 на протокол от 25.01.2011г., дадено от младши инспектор в Дирекция „Инспекция по труда”- С.. Жалбоподателят твърди, че даденото предписание е лишено от материално основание, поради което е незаконосъобразно. В тази връзка се сочи, че работата в предприятието на жалбоподателя се извършва при специфична организация на труда, но не и при специфичен характер на труда, поради което дружеството не е длъжно да осигурява каквато и да било безплатна храна на основание чл. 285 от КТ. Възражава се, че заповед ЗД 62 – 0174 от 26.02.2009г. на управителя на дружеството е нищожна е тя не може да е основание за възникване на задължение за плащане на безплатна храна. По тези съображения се иска съдът да отмени принудителната административна мярка. Разноски по делото не се претендират.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда – С.“, чрез процесуален представител изразява мотивирано становище, че жалбата е неоснователна. Претендира се заплащане на разноски по делото.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Оспореното предписание е дадено на [фирма] в качеството на работодател, на основание чл. 404, ал.1, т. 1 от КТ от младши инспектор в Дирекция „Инспекция по труда”- С.. С него е предписано: „да се изплати стойността на безплатната предпазна храна на работниците и служителите на [фирма] за всички обекти в страната на работещите, и с прекратени трудови договори, работили при изискващите се условия в чл. 2 в наредбата и имащи право на това за периода м. септември, м. октомври, м. ноември и м. декември 2009г., съгласно чл. 285 , ал.2 от КТ и чл. 4 във връзка с чл. 6 от Наредба № 11 от 21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея”. В мотивите за издаване на предписанието е посочено, че в хода на проверката не са представени документи, удостоверяващи плащане на „полагащата” се храна на служителите и работниците, вкл. и такива с прекратено трудово правоотношение, за м. септември, м. октомври, м. ноември и декември 2009г. Това обстоятелство – че не е „изплащана” стойността на безплатна храна, не се оспорва по делото. В мотивите на предписанието е посочена и заповед на управителя на дружеството от 26.02.2009г., с която е наредено да се предоставят ваучери за храна на определени категории работници и служители на дружеството основание чл. 285, ал.2 от КТ.

Не е спорно обстоятелство по делото, че жалбоподателят няма работници или служители, които да работят в някоя от хипотезите на чл. 2, ал.1 от Наредба № 11 за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Производството по делото е допустимо, тъй като е образувано по жалба срещу подлежащ на оспорване административен акт, подадена в срок от надлежна страна.

Издателят на предписанието е компетентно лице по налагане на конкретната принудителна административна мярка с оглед разпоредбата на чл. 404, ал.1 от КТ.

Предписанието е дадено в предвидената от закона форма – писмена, при липса на съществени процесуални нарушения.

Съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка противоречи на материалния закон, както и на целта на закона, като основанията за този извод са следните:

Съгласно чл. 285, ал.1 от КТ на работниците и служителите, които работят в предприятия със специфичен характер и организация на труда, работодателят осигурява безплатна храна и/или добавки към храната. Разпоредбата урежда правото на безплатна храна и противоотрови, които се предоставят на работещите в условията с вредни за здравето последици. Безплатната предпазна храна има за цел да неутрализира влиянието на определени вредни за човешкото здраве фактори и цели не само финансово подпомагане, но преди всичко физиологично подпомагане на работника или служителя срещу влиянието на работната среда. Уредбата е доразвита в Наредба № 11 от 21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/добавки към нея. В чл. 4 от наредбата изрично е посочено, че право на безплатна храна и/или добавки към нея имат работниците и служителите, работещи при условията на чл. 2 от Наредбата. Граматическото тълкуване на нормата на чл. 285, ал.1 от КТ налага извод, че предпоставка за възникване на задължението за осигуряване на безплатна храна възниква само по отношение на работещите едновременно в предприятия със специфичен характер и при специфична организация на труда. Това тълкуване съответства и на дадените разяснения по прилагането на наредбата с Указание ПК 25 – 3 от 31.08.2006г. за прилагането на наредба № 11, дадено от Министъра на здравеопазването и Министъра на труда и социалната политика. Последното, макар и да не е източник на право, може и следва да се ползва като насока за тълкуване на разпоредбата, още повече, че в § 2 от ЗР на Наредбата е предвидено, че указанията по прилагането на Наредбата се дават от министъра на труда и социалната политика и министъра на здравеопазването.

Отделно от това, следва да се посочи следното: задължението по чл. 285, ал.1 от КТ предполага не парично изплащане на стойността на безплатна храна и/или добавки към нея, каквото предписание е дал контролният орган на инспекцията по труда, а предоставянето и в натура. Само чрез предоставянето и в натура би се изпълнила целта

на закона, която е да се осигури неутрализиране на вредната работна среда.

Да се приеме, че задължението по чл. 285, ал.1 от КТ може да се изпълни чрез изплащане на стойността на безплатната храна или добавки към нея, би означавало посредством даденото предписание, да се променят със задна дата елементите на трудовите възнаграждения и размера на доходите, върху които се правят осигурителни вноски на работниците или служителите по аргумент от чл. 1, ал.8, т.1 от Наредба за елементите на възнаграждението и за доходите, върху които се правят осигурителни вноски към заден момент.

Заповед № ЗД 62 – 0174 от 26.02.2009г. на управителя на дружеството е вътрешно ведомствен акт, който не следва обсъжда.

По изложените съображения съдът приема, че оспореното предписание е незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Разноски по делото от страна на жалбоподателя не са претендирани.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка по чл. 404, ал.1 от КТ, наложена на [фирма] - задължително предписание по т. 1 на протокол от 25.01.2011г., дадено от младши инспектор в Дирекция „Инспекция по труда”- С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: